

Za ospalého pátečního odpoledne jsem vyrazil k našim na chalupu ke Kopidlnu. Silnice byly kupodivu prázdné, takže jsem se brzy ocitnul v Kolíně. Bylo děsné dusno tak jsem měl, co dělat, abych neusnul za volantem. Na odbočce v Kolíně na Osek, kudy tradičně jezdím, jsem zaregistroval, že někde je zavřená silnice číslo to a to. Nevěnoval jsem tomu pozornost a jel dál. Na první odbočce jsem zjistil, že jedu do slepé ulice. No, snad bude značena odbočka, pomyslel jsem si a pokračoval v cestě, však za mnou i proti jela auta. Projel jsem kolem policajtů a o kus dál .. val se se zákazem. Otočil jsem auto jako všichni ostatní, ale jelikož se mi nechtělo zpátky do Kolína, odbočil jsem na lesní cestu. Cesta se po chvilce změnila v bahnitý úsek s vyjetými kolejeji. Všechny nástrahy jsem zdárně projel až jsem se ocitnul na kraji lesa s pokračující pěknou silnicí. Bohužel mezi námi bylo velké bahnité jezero s naházenými podlázky a šutry. Tak to jsem nerisknul. Otočil jsem Astru a vrátil se k Oseku. Na státovce jsem si očistil alespoň skla od hlíny, jelikož auto vypadalo, jak po zkušební jízdě s Lopraisem, a zapnul jsem navigaci. Vzpomenul jsem si na jeden Krausův pořad o našich značených objížďkách, kdy je trefně nazval : " Co sem jezdíš debile, když to tady neznáš....". Stačilo se vrátit kilometr zpět a přes nějaké vesnice jsem se ocitnul za chvíli ve správném směru. Samozřejmě, na oranžovou ceduli jsem narazil snad až v Městci Kralové. Auto jsem měl zadělaný jak jetel a jelikož jsem v brázdách škrtal jak zadkem, tak předkem, auto chytilo nějaký chraplavý hlas. Budu ho muset hodit na jámu a prohlédnout výfuk. K dovršení úspěšného dne se mi večer rozbil můj oblíbený korbek na pivo.